

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/48/2018
Identifikačné číslo spisu:	3113218900
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:3113218900.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N. A.T., N., bývajúceho v T., proti žalovanému Trenčianska univerzita Alexandra Dubčeka v Trenčíne, so sídlom v Trenčíne, Študentská 2, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Martin Bartko - JUDr. Silvia Bartková, so sídlom v Trenčíne, Piaristická 6667, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou a iné, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12Cpr/6/2013, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 26. septembra 2017 sp. zn. 6CoPr/11/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

1. Okresný súd (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. mája 2014 č.k. 12Cpr/6/2013-221 (prvým v poradí) zamietol žalobu a o náhrade trov konania rozhodol tak, že o nich bude rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Vychádzal z právneho záveru, že boli splnené všetky hmotnoprávne predpoklady na skončenie pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu nadbytočnosti zamestnanca.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 31. marca 2015 sp. zn. 6CoPr/5/2014 (prvým v poradí) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom mu uložil doplniť dokazovanie o právne významné skutočnosti z hľadiska posudzovania právomoci rektora na rozhodnutie o organizačnej zmene v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 písm. b/ v spojení s §15 ods. 1 písm. a/ a e/ zákona č. 131/2002 Z.z., ďalej na otázku splnenia ponukovej povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce.

3. Súd prvej inštancie rozsudkom z 11. júla 2016 č.k. 12Cpr/6/2013-516 (druhým v poradí) zamietol žalobu a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

4. Odvolací súd uznesením z 26. septembra 2017 sp. zn. 6CoPr/11/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení uviedol, že súd

prvej inštancie sa nezaoberal otázkou, či rektor univerzity mal akademickým senátom univerzity schválený individuálny akt riadenia - rozhodnutie rektora č. 2/2013 zo dňa 18. januára 2013 o organizačnej zmene spočívajúcej v znížení počtu zamestnancov univerzity - katedry politológie. Odvolací súd nepovažoval za dostatočne zistenú ani otázku skutočnej nadbytočnosti žalobcu. Z výsledkov dokazovania nebolo jednoznačne zistené, koľko zamestnancov, s akými akademickými titulmi pracovalo a koľkí absolvovali aj príslušný odbor, ktorý na katedre politológie vyžadovali príslušné predpisy. Odvolací súd poukázal aj na potrebu riešenia otázky, či rozhodnutie žalovaného o nadbytočnosti žalobcu je v súlade s uvedenou požiadavkou na diferencované posudzovanie, či v skutočnosti zrušenie miesta odborného asistenta (A.) zodpovedá požiadavke efektívnosti a súčasne celospoločenskej potrebe skvalitnenia vysokoškolskej výučby. Výslovil, že súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal aj námietkou žalobcu ohľadne toho, že právny úkon žalovaného - skončenie pracovného pomeru výpoveďou, je v rozpore s dobrými mravmi.

5. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, použijúc dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za arbitrárne, a má za to, že jeho postupom bolo porušené jeho základné právo na spravodlivý proces zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na právnu istotu zakotvené v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, a že nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu mu bolo znemožnené, aby ako žalovaný uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Postup odvolacieho súdu považoval za nesprávny a arbitrárny. Namietal, že odvolací súd mal postupovať v zmysle § 390 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že mal vo veci samej rozhodnúť sám a nie druhýkrát zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť znova na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na to, že ustanovenie § 390 CSP je špeciálne vo vzťahu k ustanoveniu § 389 ods. 1 CSP, v ktorom je stanovené, kedy odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie sám nezmení, ale len zruší.

6. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že podanie dovolania žalovanou považuje za obštrukčné. Uviedol, že jeho pracovné miesto bolo zrušené primátorom Považskej Bystrice bez udania dôvodu s poukazom, že oznam o výberovom konaní bol na internetovej stránke univerzity zverejnený až spätne. Podotkol, že manipulácia s informačným systémom je podľa neho nezákonná a ako už uviedol, známka do akademického informačného systému bola namiesto neho zapísaná niekým iným. Poukázal na nerovnaké zaobchádzanie s pracovníkmi katedry primátorom Považskej Bystrice. Podľa neho bol porušený zákon č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, Zákonník práce a čl. 26 ods. 1, čl. 36 písm. b/ ústavy.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

8. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

9. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd zmätočnosti, ktoré sú vymenované v ustanoveniach § 420 písm. a/ až f/ CSP. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

10. Právna veda považuje prípustný predmet, t.j. aké rozhodnutie možno preskúmať za objektívnu

podmienku prípustnosti dovolania. Bez jej splnenia nemôže dovolací súd pristúpiť k prieskumu dovolaním napadnutého rozhodnutia. Tento reštriktívny prístup k posudzovaniu otázky prípustnosti dovolania vychádza zo základnej idei mimoriadnych opravných prostriedkov, v zmysle ktorej právna istota a stabilita nastolená právoplatným rozhodnutím sú narušiteľné len mimoriadne.

11. Prípustným predmetom dovolania z hľadiska dovolacieho dôvodu podľa § 420 CSP je rozhodnutie vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

11.1. Pokiaľ je dovolaním napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je zrejmé, že sa nejedná o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V dôsledku zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje. Uznesenie odvolacieho súdu, ktorým zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vracia na ďalšie konanie je síce výsledkom vecného prejednávania veci, avšak nerozhodol konečne o právach a povinnostiach strán.

11.2. V súvislosti s podaným dovolaním smerujúcim proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré bolo vrátené na ďalšie konanie, dovolací súd poukazuje na rozhodnutie č. R 19/2017 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2017, ktorého právna veta znie: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku“.

12. Žalovaný dovolaním napadol uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z uvedeného je zrejmé, že sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej, ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Pre nesplnenie objektívnej podmienky prípustnosti dovolania (nepřípustný predmet dovolania) sa nemohol dovolací súd zaoberať dovolateľom namietanou procesnou vadou, a to bez ohľadu na jej závažnosť.

13. Najvyšší súd vzhľadom na uvedené dovolanie žalovaného ako nepřípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľom namietanej procesnej nesprávosti.

14. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi najvyšší súd trovy dovolacieho konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy v tomto konaní nevznikli.

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.